

Mijn on/off Crush

Ik heb nooit opgehouden om van je te houden

Uitgebreide romaneditie

Adriana Thyroke

HOOFDSTUK 1

Vreemd vertrouwd

Sommige mensen ontmoet je en vergeet je weer.

Je ziet hun gezicht, hoort hun stem, voert misschien een aardig gesprek en een paar dagen later is er nauwelijks iets van blijven hangen.

En dan zijn er mensen bij wie het precies andersom is.

Mensen die je voor het eerst ziet en bij wie iets in je onmiddellijk reageert.

Alsof je lichaam eerder begrijpt wat er gebeurt dan je verstand.

Alsof ergens diep vanbinnen een stem zegt:

Jou ken ik.

Zo was het met Fred.

We leerden elkaar kennen via Facebook Dating.

Niet bepaald de plek waarvan ik ooit had gedacht dat daar het begin van een verhaal zou liggen dat me jaren later nog steeds bezig zou houden.

Het begon zoals zoveel dingen tegenwoordig beginnen.

Met een foto.

Een naam.

Een profiel.

Een match.

Ik scrolde door zijn foto's en bleef iets langer hangen dan ik van plan was.

Hij was aantrekkelijk.

Dat kon ik moeilijk ontkennen.

Maar het was niet alleen zijn uiterlijk.

Er zat iets in zijn blik wat me nieuwsgierig maakte.

Iets terughoudends misschien.

Alsof hij niet alles meteen liet zien.

En natuurlijk wist ik op dat moment nog niet hoe profetisch die gedachte eigenlijk was.

We begonnen te schrijven.

Eerst voorzichtig.

Een paar berichtjes.

De gebruikelijke vragen.

Waar woon je?

Wat doe je?

Wat vind je leuk?

Maar al snel veranderde de toon.

Het voelde minder als twee mensen die hun gegevens uitwisselden en meer alsof we werkelijk met elkaar praatten.

Ik merkte dat ik glimlachte wanneer zijn naam op mijn scherm verscheen.

Dat was irritant.

Want ik kende hem helemaal niet.

Tenminste, officieel niet.

Toch voelde hij vanaf het begin merkwaardig vertrouwd.

Op een gegeven moment besloten we elkaar te ontmoeten.

Een ijssalon.

Neutraal terrein.

Veilig.

Geen romantisch diner waarbij je na tien minuten ontdekt dat je absoluut niets tegen elkaar te zeggen hebt en vervolgens nog twee gangen moet overleven.

Gewoon een ijsje.

Een gesprek.

En daarna zou iedereen weer naar huis gaan.

Dat was het plan.

Heel overzichtelijk.

Heel verstandig.

En zoals zo vaak met plannen die heel verstandig beginnen, liep het volledig anders.

Op de dag van onze afspraak was ik zenuwachtiger dan ik wilde toegeven.

Niet dramatisch zenuwachtig.

Ik stond niet trillend voor mijn spiegel.

Maar ik verwisselde wel twee keer mijn shirt.

Dat telt.

Mijn hoofd hield zichzelf ondertussen bezig met allerlei nutteloze gedachten.

Wat als hij in het echt heel anders is?

Wat als we niets te zeggen hebben?

Wat als hij mij niet aantrekkelijk vindt?

Wat als ik hem niet aantrekkelijk vind?

Dat laatste probleem loste zichzelf onmiddellijk op.

Toen ik hem zag, dacht ik maar één ding.

Verdomme.

Hij zag er nog beter uit dan op zijn foto's.

Dat vond ik oprecht onbeleefd van hem.

Foto's horen iemand flatterend weer te geven.

Niet andersom.

Hij glimlachte toen hij me zag.

En ik weet nog dat die eerste paar seconden vreemd langzaam gingen.

Dat moment waarop twee mensen die elkaar tot dan toe alleen via een scherm kenden ineens echt tegenover elkaar staan.

"Adriana?"

"Fred?"

Alsof we voor de zekerheid moesten controleren dat niemand per ongeluk de verkeerde date had meegenomen.

Hij lachte.

"Ja, dat lijkt me wel."

"Mooi. Dan hoeven we niet opnieuw te beginnen."

"Dat zou lastig worden."

"Vooral omdat ik geen idee heb wie jouw vervanger zou moeten zijn."

We gingen naar binnen.

De eerste minuten waren nog een beetje aftasten.

Dat is normaal.

Waar ga je zitten?

Wat bestel je?

Kijk je iemand te lang aan?

Kijk je juist te weinig?

Maar dat gevoel verdween verrassend snel.

We bestelden ijs.

Ik weet eerlijk gezegd niet eens meer welke smaak hij had.

Dat zegt misschien genoeg.

Ik herinner me zijn gezicht.

Zijn stem.

De manier waarop hij luisterde.

Maar zijn ijs?

Geen idee.

Waarschijnlijk iets volkomen normaals.

Fred kwam op mij sowieso over als iemand die bij een ijssalon niet twintig minuten zou discussiëren over experimentele smaken.

Hij vertelde over zijn werk.

Hij was filiaalmanager in een boekhandel.

Dat vond ik onmiddellijk interessant.

"Dus jij brengt je hele dag tussen boeken door?"

"Meestal tussen klanten die een boek zoeken waarvan ze de titel niet meer weten."

"Dat klinkt nuttig."

"Je hebt geen idee."

"Laat me raden. Ze weten alleen nog dat de kaft blauw was."

Hij keek me aan.

"Jij hebt ervaring."

"Ik ken mensen."

"Blauw is trouwens nog behoorlijk specifiek."

"Serieus?"

"Je krijgt ook: het stond vorig jaar in de winkel en iemand had het op televisie."

Ik lachte.

"En dan weet jij welk boek ze bedoelen?"

"Soms."

"Dat is bijna een bovennatuurlijke gave."

"Zet dat maar op mijn cv."

Daar was het.

Dat gemak.

Ik hoefde niet na te denken over wat ik als volgende moest zeggen.

Er vielen geen pijnlijke stiltes.

Het ene onderwerp leidde vanzelf naar het andere.

Werk.

Kinderen.

Reizen.

Dingen die ons irriteerden.

Dingen waar we om konden lachen.

Hij vertelde me dat hij nog geen rijbewijs had.

Ik keek hem aan.

"Hoe oud ben je ook alweer?"

Hij trok één wenkbrauw op.

"Pas op."

"Ik vraag het alleen maar."

"Ik ga hem halen."

"Dat zeggen pubers ook."

"Ik ben geen puber."

"Dat stel ik nog even ter discussie."

Hij schudde lachend zijn hoofd.

"Je bent aardig."

"Dat hoor ik vaker."

"Dat geloof ik onmiddellijk."

Het voelde licht.

Speels.

Maar tegelijkertijd praatten we ook over serieuzere dingen.

Over verantwoordelijkheid.

Over familie.

Over hoe anders het leven soms loopt dan je ooit had gedacht.

Fred had kinderen.

Oudere kinderen.

En wanneer hij over hen sprak, veranderde er iets in zijn gezicht.

Zachter.

Ik vond dat mooi.

Misschien vond ik op dat moment al te veel dingen mooi.

Maar ik had nog geen reden om mezelf daarvoor te waarschuwen.

We zaten daar en praatten.

En praatten.

En praatten nog wat meer.

Tot iemand van de ijssalon voorzichtig in onze richting kwam.

Dat soort voorzichtigheid waarbij je onmiddellijk weet dat iemand iets onaangenaams moet zeggen.

"Het spijt me, maar we gaan sluiten."

Ik keek om me heen.

Pas toen zag ik dat vrijwel iedereen al weg was.

"Hoe laat is het?"

Fred keek op zijn telefoon.

"Laat."

"Dat is geen tijd."

"Maar wel correct."

We moesten lachen.

We verzamelden onze spullen en gingen naar buiten.

Daar had de avond kunnen eindigen.

Eigenlijk had hij daar moeten eindigen.

Eerste date geslaagd.

Tot ziens.

Welterusten.

App me.

Dat soort dingen.

Maar geen van ons beiden leek veel haast te hebben om afscheid te nemen.

Mijn auto stond een stuk verderop in de oude binnenstad.

Fred woonde dichterbij het centrum en had zonder problemen naar huis kunnen lopen.

"Waar staat je auto?" vroeg hij.

Ik wees.

"Die kant op."

"Ik loop mee."

"Dat hoeft niet."

"Ik weet het."

Hij liep toch mee.

Dat zinnetje is me bijgebleven.

Dat hoeft niet.

Ik weet het.

Misschien omdat er iets bijzonders zit in mensen die iets doen terwijl het niet hoeft.

We liepen door de straten.

De winkels waren gesloten.

Achter sommige ramen brandde nog licht.

De stad voelde rustiger dan daarvoor.

Onze stappen klonken op de straatstenen.

Ik zag waarschijnlijk allerlei mooie oude gebouwen.

Ik heb er geen enkel bewust geheugen van.

Mijn aandacht was bij Fred.

Onderweg spraken we al over een volgende keer.

Niet voorzichtig.

Niet in de vorm van:

Misschien kunnen we ooit nog eens...

Nee.

Meer alsof het vanzelfsprekend was.

"Dat moeten we de volgende keer doen."

De volgende keer.

Een simpele formulering.

Maar ik hoorde hem.

"Er komt dus een volgende keer?"

Hij keek me aan.

"Dat lijkt me wel."

"Je klinkt heel zeker."

"Ben jij dat niet?"

Daar had hij me.

Ik glimlachte.

"Misschien."

"Dat is geen antwoord."

"Ik heb geleerd dat je op een eerste date een beetje mysterieus moet blijven."

"Daar ben je te laat mee."

"Waarom?"

"Je hebt me al verteld wat je van klanten in boekwinkels vindt."

"Daar gaat mijn geheimzinnige imago."

We liepen verder.

Op een bepaald moment raakte zijn arm de mijne.

Heel even maar.

Een toevallige aanraking.

Maar mijn lichaam registreerde hem alsof het iets belangrijks was.

En dat was vreemd.

Want ik was niet iemand die ieder klein gebaar meteen romantiseerde.

Tenminste, dat hield ik mezelf graag voor.

Bij mijn auto bleven we staan.

En ineens was daar dat moment.

Dat ongemakkelijke, mooie moment aan het einde van een eerste date waarop beide mensen weten dat er iets moet gebeuren.

Maar niemand precies weet wat.

"Nou," zei ik.

"Nou," zei hij.

"Dat was gezellig."

"Dat klinkt alsof we samen naar een buurtvergadering zijn geweest."

Ik lachte.

"Oké. Het was meer dan gezellig."

"Beter."

"Niet meteen arrogant worden."

"Te laat."

We stonden tegenover elkaar.

Dichtbij.

Ik weet nog dat ik naar hem keek en dacht dat ik niet wilde dat hij nu gewoon weg zou lopen.

Hij leek hetzelfde te denken.

Fred sloeg zijn armen om me heen.

Niet vluchtig.

Geen beleefde omhelzing.

Hij hield me echt vast.

En precies daar gebeurde het opnieuw.

Dat gevoel.

Dat rare, onverklaarbare gevoel dat ik hem kende.

Niet rationeel.

Niet logisch.

Gewoon aanwezig.

Ik deed een klein stapje achteruit en keek hem aan.

"Je komt me vreemd vertrouwd voor."

Hij keek me even onderzoekend aan.

"Vreemd vertrouwd?"

"Ja."

"Is dat goed?"

"Ik weet het nog niet."

Hij glimlachte.

En toen kuste hij me.

Of misschien kusten we elkaar.

Achteraf weet ik niet eens wie precies begon.

Ik weet alleen nog hoe het voelde.

Warm.

Intens.

Niet voorzichtig zoals je misschien van een eerste kus zou verwachten.

Maar ook niet gehaast.

Alsof we niet bezig waren iets nieuws te ontdekken.

Alsof we iets terugvonden.

Zijn handen hielden me vast.

Mijn hart sloeg sneller.

En heel even bestond er niets anders dan dat moment bij mijn auto.

Toen we uiteindelijk afstand namen, keek ik hem aan.

"Nou."

"Alweer nou?"

"Ik probeer iets intelligents te zeggen."

"Laat maar."

"Bedankt."

"Geen probleem."

Ik wilde mijn autosleutel pakken en liet hem bijna vallen.

Fred grijsde.

"Rustig."

"Zeg niets."

"Ik zeg niets."

"Je gezicht zegt genoeg."

"Mijn gezicht kan daar niets aan doen."

Ik stapte in.

Hij bleef nog even staan.

Ik deed het raam omlaag.

"Laat weten als je thuis bent."

Hij keek me aan.

"Ik woon daar ongeveer vijf minuten vandaan."

"Fred."

"Ik laat het weten."

"Goed."

Ik reed weg.

En ik glimlachte.

Niet subtiel.

Niet op een elegante manier.

Gewoon breed en idioot.

Ik voelde me licht.

Alsof er ineens iets begonnen was waar ik nog geen naam voor had.

Een paar minuten later kwam zijn bericht.

Thuis.

Ik antwoordde bijna meteen.

Mooi.

Daarna verscheen opnieuw dat kleine teken dat hij aan het typen was.

Ik keek ernaar alsof mijn telefoon zojuist de belangrijkste informatie ter wereld ging geven.

Het was echt leuk vanavond.

Ik schreef:

Dat vond ik ook.

Een seconde later:

Volgende keer?

Daar was het weer.

Volgende keer.

Ik glimlachte.

Ja.

Daar hoefde ik niet over na te denken.

Die avond ging ik naar bed met het gevoel dat ik iemand had ontmoet die anders was.

Iemand die iets in mij had aangeraakt zonder dat ik wist wat precies.

Ik wist niet waar het heen zou gaan.

Ik wist niet hoe ingewikkeld het zou worden.

Ik wist niets van stilte.

Niets van blokkades.

Niets van negen maanden wachten.

Niets van vier woorden die later alles zouden veranderen.

We kunnen dit beter laten.

Ik wist niets van verdwijnende berichten, denkprocessen, hoop die steeds opnieuw terugkwam of van de vraag waarom sommige mensen uit je leven verdwijnen zonder ooit werkelijk weg te zijn.

Ik kende alleen die avond.

Een ijssalon.

Een wandeling door de oude binnenstad.

Een man die met me meeliep terwijl dat niet hoefde.

En een kus bij mijn auto die veel te vertrouwd voelde voor een eerste kus.

Als Fred me op dat moment had gevraagd hoeveel volgende dates ik met hem wilde hebben, had ik het antwoord waarschijnlijk al geweten.

Allemaal.

Ik dacht dat dit het begin was.

En daarin had ik gelijk.

Alleen niet op de manier waarop ik toen dacht.

HOOFDSTUK 2

Alsof het vanzelfsprekend was

Na onze eerste date hoefde ik me niet af te vragen of Fred me nog een keer wilde zien.

Dat had hij die avond al duidelijk genoeg gemaakt.

Niet alleen met zijn woorden.

Ook met de manier waarop hij bij mijn auto was blijven staan.

Met die kus.

Met dat bericht toen hij thuis was.

En vooral met die ene simpele vraag:

Volgende keer?

Ik had ja gezegd zonder erover na te denken.

Misschien omdat er niets was om over na te denken.

Ik wilde hem weerzien.

Punt.

De dagen daarna schreven we elkaar.

Niet op een manier waarbij je voortdurend op je telefoon zit en ieder bericht onmiddellijk moet beantwoorden.

Het voelde vanzelfsprekender dan dat.

Een bericht in de ochtend.

Iets grappigs overdag.

Een opmerking over werk.

Een gedachte die blijkbaar belangrijk genoeg was om met de ander te delen.

Soms schreef Fred alleen:

Nog in leven?

Dan antwoordde ik:

Net aan.

Of:

Twijfelachtig.

Dan kwam:

Moet ik hulp sturen?

En ik schreef:

Hangt ervan af wie je stuurt.

Hij:

Mij?

Ik:

Dat valt te overwegen.

Het waren geen spectaculaire gesprekken.

Maar juist dat vond ik prettig.

Niet alles hoefde groot te zijn.

Soms stuurde hij een foto uit de boekhandel.

Een stapel dozen.

Een chaotische tafel.

Een boek met een vreemde titel.

"Dit is mijn leven," schreef hij erbij.

"Ik dacht dat jij de hele dag romantisch tussen boeken liep."

"Dat is propaganda."

"Dus geen koffie, rustige muziek en literatuur?"

"Meer leveringen, vragen en mensen die exact vijf minuten voor sluitingstijd binnenkomen."

"En zeggen dat ze alleen even kijken."

"Jij begrijpt me."

Ik begon te begrijpen dat Fred droge humor had.

Niet luid.

Niet overdreven.

Hij zei dingen alsof ze volkomen serieus waren en keek daarna alsof hij niet wist waarom ik lachte.

Dat maakte het alleen maar erger.

Of beter.

Waarschijnlijk beter.

Ik vond het leuk.

Veel te leuk.

Hij vertelde meer over zijn werk.

Als filiaalmanager droeg hij verantwoordelijkheid voor vrijwel alles.

Personeel.

Roosters.

Bestellingen.

Klanten.

Problemen.

En natuurlijk al die kleine onverwachte dingen die
blijkbaar altijd precies tegelijk gebeurden.

"Waarom doe je het dan?" vroeg ik op een avond.

Hij antwoordde pas een paar minuten later.

Omdat ik het ondanks alles graag doe.

"De boeken?"

"Ook."

"De mensen?"

"Soms."

"Dat klinkt overtuigend."

"Ik heb nooit gezegd dat ik een sociaal wonder ben."

"Nee, dat heb ik inmiddels gemerkt."

"Brutaal."

"Realistisch."

Hij stuurde een lachende emoji.

Ik keek naar mijn telefoon en glimlachte.

Het was belachelijk hoe snel zijn berichten onderdeel van
mijn dag waren geworden.

We kenden elkaar nauwelijks.

En toch voelde het niet zo.

Misschien is dat het gevaarlijke aan sommige
ontmoetingen.

Ze slaan een paar gebruikelijke stappen over.

Normaal leer je iemand langzaam kennen.

Voorzichtig.

Stukje bij beetje.

Bij Fred had ik vanaf het begin het gevoel dat er al iets openstond.

Een deur waarvan ik niet eens wist wie haar had geopend.

Onze tweede afspraak kwam snel.

Geen weken wachten.

Geen vaag:

We moeten binnenkort echt nog eens iets doen.

We spraken gewoon af.

Dat vond ik aantrekkelijk.

Concrete mensen.

Concrete plannen.

Ik had toen nog geen idee hoeveel betekenis ik daar later aan zou geven.

Die tweede date bracht ons naar het Domplateau.

Ik had bedacht dat het leuk zou zijn om buiten te zijn.

Een beetje lopen.

Praten.

Uitzicht.

Heel romantisch in theorie.

In de praktijk waaide het alsof de natuur persoonlijk bezwaar had tegen mijn kapsel.

Binnen ongeveer drie minuten hing mijn haar overal behalve waar ik het had bedoeld.

Ik probeerde het voor de zoveelste keer uit mijn gezicht te strijken.

Fred keek naar me.

"Geweldig."

Ik kneep mijn ogen samen.

"Wat?"

"Je haar."

"Je liegt."

"Nee."

"Fred."

"Staat je goed."

"Ik zie eruit alsof ik net uit een windtunnel kom."

"Een aantrekkelijke windtunnel."

Ik begon te lachen.

"Dat is werkelijk de slechtste flirtzin die ik ooit heb gehoord."

"Maar je lacht."

"Uit medelijden."

"Natuurlijk."

We liepen verder.

De wind trok aan onze jassen.

Ik stopte uiteindelijk met proberen mijn haar onder controle te krijgen.

"Ik geef het op."

"Verstandig."

"Zeg niets."

"Ik zei alleen verstandig."

"Je dacht meer."

"Misschien."

Het voelde opnieuw gemakkelijk.

Dat verbaasde me.

Bij een eerste date kun je geluk hebben.

Iedereen doet extra zijn best.

Iedereen is aandachtig.

Iedereen vertelt zijn beste verhalen.

Een tweede ontmoeting zegt soms meer.

Dan weet je al iets van elkaar.

De eerste spanning is weg.

En dan ontdek je of er werkelijk iets overblijft.

Bij ons bleef er iets over.

Meer zelfs.

We praatten opnieuw uren.

Fred vertelde over zijn kinderen.

Niet alles.

Maar genoeg om te merken hoe belangrijk ze voor hem waren.

Hij was vader voordat hij Fred voor mij was.

Dat begreep ik.

En ik vond dat niet bedreigend.

Integendeel.

Een man die zijn kinderen belangrijk vindt, verliest daar in mijn ogen niets door.

"Ze zijn al ouder," zei hij.

"Dat betekent niet dat ze je niet meer nodig hebben."

"Nee."

Zijn antwoord kwam onmiddellijk.

Ik keek naar hem.

Er zat iets in dat ene woord.

Geen klacht.

Geen verplichting.

Gewoon zekerheid.

Nee.

Ze hebben me nodig.

Ik vond het mooi.

Misschien omdat verantwoordelijkheid iets zegt over een mens.

Misschien ook omdat ik begon te zien dat Freds leven al vol was.

Werk.

Kinderen.

Familie.

Verplichtingen.

En ik?

Ik was nieuw.

Ik dacht daar toen nog niet verder over na.

Waarom zou ik?

Nieuwe liefde denkt zelden in agenda's.

Ze denkt in mogelijkheden.

We liepen verder.

Op een gegeven moment kwamen we weer op zijn rijbewijs.

"Wanneer ga je hem eigenlijk halen?"

"Ik ben ermee bezig."

"Dat klinkt vaag."

"Het is niet vaag."

"Heb je al lessen?"

"Ja."

Ik keek overdreven verbaasd.

"Serieus?"

"Waarom klink je alsof ik zojuist heb verteld dat ik astronaut word?"

"Omdat je boven de veertig bent."

"Je blijft daar dus op terugkomen."

"Absoluut."

"Ik kan je straks gewoon met de auto ophalen."

"Als ik tegen die tijd nog jong genoeg ben."

Hij keek me aan.

"Wil je teruglopen?"

"Nee."

"Dan zou ik voorzichtig zijn."

"Chantage."

"Consequenties."

Ik lachte.

Zo ging het voortdurend.

Plagen.

Terugkaatsen.

Lachen.

Maar daaronder zat iets anders.

Iets zachters.

Ik voelde me op mijn gemak bij hem.

Niet alleen omdat hij grappig was.

Niet alleen omdat ik hem aantrekkelijk vond.

Ik voelde me gezien.

Wanneer ik praatte, luisterde hij.

Niet dat wachten tot je klaar bent zodat je zelf weer iets kunt zeggen.

Hij luisterde echt.

Soms vroeg hij door.

Soms onthield hij iets wat ik eerder had verteld.

Dat klinkt klein.

Maar kleine dingen zijn zelden klein wanneer je iemand begint leuk te vinden.

We gingen ergens zitten.

Ik warmde mijn handen aan een kop koffie.

"Je hebt koude handen," zei Fred.

"Dat komt doordat iemand bedacht heeft dat buiten zitten romantisch is."

"Wie was dat?"

"Geen idee."

"Waarschijnlijk een idioot."

"Waarschijnlijk."

Hij pakte heel even mijn hand.

Niet dramatisch.

Alsof hij gewoon wilde voelen hoe koud ze werkelijk was.

Zijn vingers sloten zich om de mijne.

En ineens was ik me veel te bewust van dat kleine contact.

"Inderdaad koud," zei hij.

"Bedankt voor de medische diagnose."

"Geen probleem."

Hij liet mijn hand los.

Ik miste het onmiddellijk.

Dat irriteerde me.

Niet zijn loslaten.

Mijn reactie.

Rustig, Adriana.

Tweede date.

Niet meteen een levensplan maken.

Mijn verstand was heel verstandig.

Mijn hart luisterde niet.

Later, toen we afscheid namen, kuste hij me opnieuw.

Deze keer was er minder twijfel.

Geen zoeken.

Geen dat eerste moment waarop je probeert te ontdekken
wat de ander doet.

We wisten het al.

Ik legde mijn handen tegen zijn jas.

Hij trok me iets dichtër naar zich toe.

De wereld om ons heen voelde ineens verder weg.

Toen hij me losliet, keek hij me aan.

"Wanneer zie ik je weer?"

Niet:

Zullen we elkaar nog eens zien?

Wanneer.

Ik voelde hoe iets in mij openging.

"Je hebt haast."

"Ja."

"Dat geef je gewoon toe?"

"Waarom niet?"

Ik glimlachte.

"Zondag?"

"Zondag."

Zo eenvoudig.

En zondag kwam sneller dan ik had verwacht.

Onze derde date.

Bij mij thuis.

Dat voelde anders.

Een ijssalon is openbaar.

Een plateau ook.

Thuis is persoonlijk.

Je laat iemand letterlijk je ruimte binnen.

Je keuken.

Je bank.

Je gewone leven.

Ik maakte schoon alsof er een koninklijk bezoek gepland stond.

Volkomen zinloos.

Fred wist natuurlijk niet hoe mijn woonkamer er normaal uitzag.

Toch schoof ik dingen recht die al recht stonden.

Ik keek naar de bank.

Naar de tafel.

Naar mezelf.

"Het is gewoon Fred," zei ik hardop.

Dat hielp totaal niet.

Toen de bel ging, voelde ik mijn hart sneller slaan.

Ik opende de deur.

Daar stond hij.

En weer was die eerste gedachte er.

Daar ben je.

"Hoi."

"Hoi."

Hij keek langs me naar binnen.

"Mag ik?"

"Ik twijfel nog."

"Dan kan ik ook weer gaan."

"Waag het."

Hij glimlachte.

Ik stapte opzij.

"Kom binnen."

Fred deed zijn jas uit.

En ineens stond hij daar.

In mijn huis.

Dat voelde intiemer dan ik had verwacht.

Niet op een seksuele manier.

Gewoon omdat hij ineens deel uitmaakte van een ruimte die tot dat moment alleen van mij was geweest.

"Mooi hier," zei hij.

"Dat zeg je alleen omdat je naar binnen wilt blijven."

"Werkt het?"

"Misschien."

We gingen zitten.

Ik zette koffie.

We praatten.

Zoals altijd.

Maar er waren deze keer ook stiltes.

Geen ongemakkelijke.

Dat vond ik bijna nog opvallender.

Met sommige mensen is stilte een probleem dat onmiddellijk opgelost moet worden.

Je zoekt een onderwerp.

Kijkt op je telefoon.

Zegt iets over het weer.

Met Fred kon ik stil zijn.

Hij zat naast me.

Ik voelde zijn aanwezigheid.

En dat was genoeg.

Op een gegeven moment keek hij naar me.

Gewoon.

Lang genoeg om me zenuwachtig te maken.

"Wat?"

"Niets."

"Je kijkt."

"Mag dat niet?"

"Hangt ervan af waarom."

Hij glimlachte.

"Misschien vind ik je mooi."

"Misschien?"

"Ik wil niet te enthousiast klinken."

"Daar ben je te laat mee."

Hij kwam dichterbij.

Ik ook.

De kus begon zacht.

Maar bleef dat niet lang.

Ik voelde zijn hand in mijn nek.

Mijn vingers gleden over zijn schouder.

En opnieuw was daar dat gevoel dat ik inmiddels kende.

Niet nieuw.

Niet vreemd.

Vertrouwd.

Veel te vertrouwd.

We kwamen dicht bij elkaar.

Veel dicht.

En voor mij veranderde daarmee iets.

Want lichamelijke nabijheid is voor mij nooit volledig los te zien van gevoel.

Misschien kunnen andere mensen dat beter scheiden.

Ik niet.

Wanneer ik iemand werkelijk dichtbij laat komen, geef ik niet alleen mijn lichaam ruimte.

Er gaat ook ergens een deur naar mijn hart open.

En Fred stond inmiddels gevaarlijk dicht bij die deur.

Later lagen we naast elkaar.

De kamer was stil.

Ik voelde me warm.

Rustig.

Gelukkig zelfs.

Ik draaide mijn hoofd naar hem.

Fred keek naar het plafond.

Eerst dacht ik dat hij gewoon ontspande.

Toen merkte ik dat er iets veranderd was.

Zijn gezicht.

Zijn houding.

Hij was stil.

Maar niet de prettige stilte van daarvoor.

Anders.

Verder weg.

"Alles goed?" vroeg ik.

"Ja."

Ik wachtte.

"Zeker?"

"Ja."

Dat tweede ja overtuigde me nog minder dan het eerste.

Ik ging iets rechter liggen.

"Fred."

"Hm?"

"Wat is er?"

Hij ademde uit.

En toen zei hij een zin die ik op dat moment absoluut niet begreep.

Een zin die later bijna een eigen personage in onze geschiedenis zou worden.

"Bij mij is een denkproces begonnen."

Ik keek hem aan.

Een wat?

Ik wist nog niet dat ik die woorden jaren later nog zou kunnen citeren.

Dat ik erom zou lachen.

Dat ik ze irritant zou vinden.

Dat ik ze zelfs ooit in een boek zou zetten.

Op dat moment dacht ik alleen:

Wat betekent dat in hemelsnaam?

Een paar minuten eerder had alles nog vanzelfsprekend gevoeld.

Fred bij mij.

Wij samen.

Dichtbij.

Warm.

Eenvoudig.

En ineens lag er iets tussen ons wat ik niet kon zien.

Een gedachte.

Een twijfel.

Een denkproces.

Ik voelde hoe mijn lichaam reageerde.

Niet omdat hij iets concreets had gezegd.

Juist omdat hij dat niet had gedaan.

Mijn hoofd begon onmiddellijk zelf de lege plekken in te vullen.

Heb ik iets verkeerd gedaan?

Ging het te snel?

Heeft hij spijt?

Was dit voor hem alleen lichamelijk?

Wil hij nu weg?

Ik keek naar Fred.

Hij keek nog steeds naar het plafond.

En zonder dat ik het wist, gebeurde precies daar iets wat onze hele geschiedenis later zou bepalen.

Fred trok zich naar binnen terug.
En ik probeerde dichterbij te komen.
Hij dacht.
Ik vroeg.
Hij zweeg.
Mijn hoofd zocht antwoorden.
Het was nog maar onze derde date.
Maar ergens in die kamer begon iets wat veel langer zou
duren dan ik ooit had kunnen vermoeden.
Niet het einde.
Nog lang niet.
Misschien zelfs niet het begin van het einde.
Maar wel het begin van ons patroon.
Alleen wist ik dat toen nog niet.
Ik wist alleen dat Fred naast me lag.
Dat hij ineens anders stil was.
En dat er blijkbaar ergens in zijn hoofd een denkproces
was begonnen.
Ik had geen idee hoeveel tijd ik later zelf aan dat
denkproces zou besteden.

HOOFDSTUK 3

De beroemde derde date

Er zijn zinnen die op het moment zelf nauwelijks bijzonder lijken.

Je hoort ze.

Je probeert ze te begrijpen.

Je denkt er misschien die avond nog even over na.

En normaal gesproken verdwijnen ze daarna ergens tussen alle andere woorden die mensen ooit tegen je hebben gezegd.

Maar sommige zinnen blijven.

Ze nestelen zich in je geheugen.

Ze krijgen achteraf meer betekenis dan ze op dat moment hadden.

En soms worden ze zelfs jaren later nog een running gag.

Bij mij is een denkproces begonnen.

Fred had het echt gezegd.

Niet:

Ik moet even nadenken.

Niet:

Dit voelt ineens serieus.

Niet:

Ik weet niet goed wat ik hiermee moet.

Nee.

Een denkproces.

Ik lag naast hem en keek hem aan alsof hij zojuist een technisch probleem had aangekondigd.

"Een denkproces?"

"Ja."

"Wat betekent dat?"

Hij haalde zijn schouders een beetje op.

"Gewoon. Dat ik nadenk."

"Dat begreep ik uit het woord proces."

Hij keek eindelijk mijn kant op.

Ik probeerde er luchtig over te doen.

Humor was altijd mijn eerste verdedigingslinie wanneer ik iets niet begreep.

Maar onder die grap begon al iets anders te werken.

Onzekerheid.

"Waar denk je dan over na?"

"Over alles."

Dat antwoord hielp totaal niet.

"Alles is nogal veel."

"Ik weet het."

"Fred."

"Hm?"

"Heb ik iets verkeerd gedaan?"

Hij keek me nu echt aan.

"Nee."

"Zeker?"

"Ja."

"Want je bent ineens anders."

Hij ademde diep uit.

"Het heeft niets met jou te maken."

Daar was hij.

De beroemdste zin na:

We moeten praten.

Het heeft niets met jou te maken.

Een zin die meestal wordt uitgesproken precies op het moment waarop je lichaam al heeft besloten dat het absoluut wel iets met jou te maken heeft.

Mijn hoofd reageerde onmiddellijk.

Natuurlijk heeft het iets met jou te maken.

Hij was net nog dichtbij.

Nu is hij stil.

Jij bent het enige wat ertussen gebeurd is.

Dus ja.

Jij bent het probleem.

Ik haatte hoe snel mijn gedachten die richting kozen.

Alsof er ergens in mij een automatische vertaler zat.

Fred zei:

Het heeft niets met jou te maken.

Mijn hoofd vertaalde:

Er is iets mis met jou.

"Oké," zei ik.

Ik klonk rustiger dan ik me voelde.

Fred draaide zich iets naar me toe.

"Het is gewoon veel."

"Wat is veel?"

Hij zweeg even.

"Alles."

Daar was dat woord weer.

Alles.

Ik wilde een lijst.

Concrete punten.

Werk?

Kinderen?

Wij?

Zijn leven?

Mijn aanwezigheid?

Had hij spijt?

Was hij bang?

Wilde hij weg?

Was hij alleen moe?

Mijn behoefte aan duidelijkheid groeide met iedere seconde waarin hij geen duidelijk antwoord gaf.

"Kun je iets specifieker zijn?"

Hij keek naar zijn handen.

"Ik weet het zelf nog niet."

Dat vond ik misschien nog het moeilijkst.

Hoe kon hij iets voelen wat blijkbaar groot genoeg was om hem volledig te veranderen, maar niet weten wat het was?

Ik wist toen nog weinig over mensen die zich terugtrekken wanneer emoties ingewikkeld worden.

Ik dacht dat gevoelens uiteindelijk gewoon woorden moesten krijgen.

Je denkt iets.

Je zegt iets.

De ander reageert.

Zo kom je verder.

Fred werkte anders.

Hij voelde iets.

Hij trok zich terug.

Hij dacht.

En als het ingewikkeld genoeg werd, leek hij zichzelf bijna uit het gesprek te verwijderen.

We lagen nog steeds naast elkaar.

Fysiek dicht.

Emotioneel ineens kilometers uit elkaar.

Ik voelde die afstand bijna tastbaar.

En zoals zo vaak wanneer iemand afstand neemt, deed ik
wat voor mij op dat moment logisch voelde.

Ik probeerde dichterbij te komen.

Niet letterlijk.

Met vragen.

"Vind je wat er tussen ons gebeurt te veel?"

"Nee."

"Te snel?"

"Misschien."

Dat woord raakte me harder dan het had moeten doen.

"Misschien?"

"Ik weet het niet."

Daar ging mijn hoofd weer.

Te snel.

Natuurlijk.

Je bent te snel gegaan.

Je had meer afstand moeten houden.

Je had hem niet thuis moeten uitnodigen.

Je had...

Ik stopte mezelf.

"Maar je wilde hier toch zijn?"

"Ja."

"Je wilde me toch zien?"

"Ja."

"En dit?"

Ik gebaarde vaag tussen ons in.

Niet elegant, maar duidelijk genoeg.

"Ja."

"Dan snap ik het niet."

Hij streek met zijn hand over zijn gezicht.

"Ik snap het zelf ook niet helemaal."

Dat was waarschijnlijk eerlijk.

Maar eerlijkheid is niet altijd geruststellend.

Soms maakt een eerlijk antwoord alles juist vager.

Ik ging rechtop zitten en trok de deken iets om me heen.

"Ik wil alleen niet dat je straks weggaat en ik vervolgens moet raden wat er aan de hand was."

Hij keek me aan.

"Dat ga ik niet doen."

Ik geloofde hem.

Waarom zou ik dat niet hebben gedaan?

Tot dat moment had Fred me geen reden gegeven om te twifelen aan wat hij zei.

Hij had initiatief genomen.

Hij had afspraken gemaakt.